

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

TRISH MOREY
Tobulas planas

9,79 Lt / 2013 kovas–balandis

XXI
amžiaus boyai

Knivai

Trish Morey

(Triš Morei)

TOBULAS PLANAS

Antrasis trilogijos
XXI amžiaus bosai
romanas

Versta iš Trish Morey, Fiancee for One Night, 2012
© Trish Morey, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-662-7

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Leo Zamosas džiūgavo, kai planas pavykdavo.

Ne todėl, kad nesimėgavo kita, kasdieniškesne, veikla. Jam patiko nuogos moterys lovoje – kuo nuogesnės, tuo geriau. Jis dievino kraują kaitinantį jausmą, kai, būdamas Italijoje, neįtikėtinu greičiu sėkmingai laviruodavo *Maserati GranTurismo S* Stelvijaus perėjos kilpomis.

Vis dėlto nieko nėra geriau už pasitenkinimą sugalvojus tokį rizikingą planą, kad net sunkiai įsivaizduojama, įveikus nesibaigiančias kovas, korporacijų vingrybes bei biurokratizmą ir pasiekus galutinį tikslą – *neišvengiamą sėkmę*.

O dabar jis įžūliai žvelgė sėkmei į akis.

Jam tereikia žmonos.

Iš nuosavo lėktuvo jis žengė į švelniu pavasariu kvepiantį Melburną ir neketino leisti vienai smulkmenai sugadinti geros nuotaikos. Pernelyg arti buvo didžiausias laimėjimas, kad būtų ėmęs dėl to jaudintis. Įkvėpė lėktuvų degalais persunkto oro ir, lipdamas laipteliais žemyn prie laukiančio automobilio, kūnu juto

vien sėkmę. *Culshaw Diamond Corporation*, geriausių pasaulyje rausvųjų deimantų savininkė ir gamintoja, viena svarbiausių žaidėjų deimantų rinkoje, nuo neatmenamų laikų priklausė didelei Australijos deimantų prekyautojų dinastijai. Kai tik Leo pajuto artėjančius pokyčius valdančiųjų sluoksnyje, atrado plonyčių įtrūkių brolių Kalšo vadybos komandoje, bet net jis nesitikėjo tokio skandalo ir to, kad broliai taryboje taps nepageidaujami.

Iš visų pusių tučtuojau kilo audrai prilygstantis susidomėjimas, tačiau Leo sąrašė buvo pirmas. Nieko nelaukdamas jis supažindino Ričardą Alvaresą, verslą nusiteikusios pirkti komandos galvą, su Eriku Kalšo vyresniuoju. Šis buvo labai uždaras, pasibjaurėjo skandalu ir troško tylomis pasinerti į nebūtį. Ir štai dabar pirmą kartą per ilgą ir šlovingą savo istoriją *Culshaw Diamond Corporation* pateks į kitas rankas Leo Zamoso, milijardierių tarpininko, dėka.

Atsižvelgdamas į aplinkybes, jis tikriausiai turėjo visa tai numatyti. Bet kadangi Erikas Kalšo, kuris prieš beveik penkiasdešimt metų vedė vaikystės draugę, pareiškė dirbsiys tik su nepriekaištingos reputacijos, šeimyniškais bei dorovingais žmonėmis ir Alvaresas sutiko į

susitikimą atsivesti žmoną, tapo akivaizdu, jog Leo taip pat privalo susirasti antrąją pusę.

Išties ironiška, nes per tiek metų jis sėkmingai išvengė santuokos. Moterys neklydo manydamos, kad santykiai ilgai netruks, kai joms pasisekdavo įsirangyti į jo lovą.

Iš tiesų.

Bet žmona vienai nakčiai? Tiek jis dar gali pakęsti. Turėjo ją susirasti šiandien iki aštuntos vakaro ir tai nebuvo sudėtinga.

Evelina netrukus pasiūlys jam ką nors tinkamą.

Bet juk tuoktis nereikės. Puikiai tiks ir sužadėtinė – sužadėtinė, rasta po daugelio metų „tos vienintelės“ paieškų, – turbūt Erikas Kalšo nenaudos prieš jį to, kad jie dar nesusituokę, ar ne?

Rankoje laikydamas telefoną, jis linktelėjo laukiančiam vairuotojui ir įsirangė į ilgą limuziną, jausdamasis dėkingas, kad, nusileidę Darvine įsipilti degalų, sėkmingai perėjo muitinę, ir mintyse jau dėliojo būsimos sužadėtinės savybių sąrašą.

Žinoma, bet kokia moteris jam netiks. Ji privalo būti elegantiška, inteligentiška ir žavinga. Pageidautinas, bet nebūtinai gebėjimas palai-

kyti pokalbį. Jei bus maloni akiai, gali daug ir nekalbėti.

Evelina, be abejonės, įvertins savo pažįstamas ir ras tinkamą kandidatę, jam dar nespėjus padėti ragelio. Leo išdrįso vangiai nusišypsoti klausydamasis kvietimo signalo, o vairuotojas tuo metu lengvai įsiliejo į automobilį, važiuojančių iš oro uosto, eismą.

Prieš dvejus metus jo priimtas sprendimas atsikratyti biuro buvo vienas geriausių. Užtat dabar turi lėktuvą, galintį nuskraidinti į bet kurį pasaulio kampelį, garažą Italijoje, kurioje ilsisi *Maserati*, advokatų ir finansininkų bei virtualią asistentę, neįtikėtinai gerai tvarkančią reikalus.

Ta moteris – tikras stebuklas. Jis galėjo tik džiaugtis vidutinio amžiaus krize, dėl kurios ji iš biuro persikėlė į virtualųjį pasaulį. Nors iš tiesų nežinojo, kiek jai metų. Nežinojo nieko apie jos asmeninį gyvenimą, neprivalėjo žinoti, o tai teikė daug žavesio. Jokių pasiteisinimų dėl vėlavimo į darbą, jokių užuominų apie artėjančią gimtadienį ir mėgstamus kvėpalus, jokių viliojančių žvilgsnių. Nieko panašaus jam kęsti nereikėjo, nes su Evelina bendravo tik telefonu ir elektroniniu paštu. Sprendžiant iš pateiktų ryšio duomenų, kvalifikacijos ir patir-

ties, jai turėjo būti mažiausiai per keturiasdešimt. Nieko keista, kad pavargo nuolat skubėti. Taip dirbdama ji gali nusnūsti kada panorėjusi.

Skambutis pasiekė atsakiklį, šaltas balsas paragino palikti žinutę ir pristabdė sveikinimus sau pačiam. Jis susiraukė, nes nebuvo pratęs nepasiekti savo asistentės. Dažniausiai nusiųsdavo Evelinai laišką iš to pasaulio kampeilio, kuriame tuo metu būdavo, nesijaudindamas dėl tarptautinių skambučių kainos ar laiko skirtumo. Toks bendravimas puikiai pasiteisino – dažniausiai ji atsakydavo kone tuojau pat, net jei Australijoje būdavo vidurnaktis. Taigi čia, jos gyvenamame mieste, vienuoliktą ryto, kai ji žinojo jo atvykimo laiką, jis tikėjosi, kad tikrai atsilies.

– Čia Leo, – sumurmėjo jis po signalo. Ir ėmė laukti – galbūt asistentė netikėtai pakels ragelį supratusi, kas skambina. Suvokęs, jog taip neatsitiks, atsiduso, kita ranka pasitrynė kaktą ir išspjovė žinutę. – Klausyk, man reikia, kad šiam vakarui rastum moterį...

– Ačiū už skambutį.

Leo patyliukais nusikeikė, įsijungus atsakikliui. Gerai pagalvojus, priežastis, kodėl jie paprastai bendraudavo elektroniniu paštu, buvo

labai aiški.

Eva Karmaikl trečiu skalbinių segtuku prisegė krūvelę tamprių ir suurgė siekdama kitų drabužių, kad visus sukabintų ant virvės. Šiandien ji lyg ant adatų. *Visą dieną.* Nuo tada, kai sužinojo, kad *jis* atvyksta į Melburną.

Užvertusi galvą žvilgtelėjo į blankią saulę trokšdama, kad ji išdžiovintų skalbinius, kol nepastovusis Melburno oras staiga nepasikeitė, ir suvirpėjo. Virpulys perbėgo per nugarą ne dėl permainingo oro, o dėl to, kad atvyksta Leo Zamosas.

Tada žvilgtelėjo į laikrodį ir virpulys nuvilnijo vėl.

Netiesa. Leo Zamosas *jau* čia.

Niekaip nepadėjo ir priminimai sau, kad šitaip nerimauti neverta. Ji neturi jokios, visai jokios priežasties nuogaštauti. Juk jis neprašė pasitikti oro uoste. Tiesą sakant, visai neplano su ja susitikti. Logiškai pagalvojus, tam nebuvo jokios priežasties, juk ji – virtuali jo asistentė. Jis mokėjo jai už tai, kad tvarkė reikalus stebuklinguotu internetu, iš tiesų jo nematydama.

Be to, jis buvo pernelyg užsiėmęs, kad įterptų pasimatymą su ja į grūstę pergrūstą dieną.

varkę, net jei ir būtų buvusi priežastis. Ji tai tiksliai žinojo, nes pati šeštą ryto išsiuntė jam galutinį jos variantą, tada palindo po dušu ir suprato, jog karštas vanduo kaip tik šią dieną turėjo dingti, nepraėjus nė parai, kai sugedo drabužių džiovyklė. Ženklas? Tikėkimės, kad ne. O jei ženklas, tai tikrai ne geras.

Nieko keista, kad ji tokia nervinga.

Ir nieko keista, jog kunkuliavo kaip puode sriuba, palikta taip ilgai, kad sutirštėjo ir dabar buvo galima įsmeigti šaukštą.

Velnius.

Ji metė grasinamą žvilgsnį į debesį, besikėsinantį uždengti saulę, ir smarkiai papurtė šlapius drabužius, tikėdamasi sukelti vėją, kartu keikėsi dėl to, kad dabar suvaldyti orą galėjo taip pat, kaip ir nelogiškas mintis, o Melburno oro suvaldyti neįmanoma.

Galiausiai įtempė virpančią nugarą ir patraukė atgal namo, stengdamasi nusipurtyti erzinantį troškimą įsirausti į patalus ir miegoti, kol Leo Zamosas pasitrauks iš miesto per saugų atstumą.

Kas, po velnių, jai yra?

Viskas paprasta, – atsakymas tučtuoju šovė į galvą ir užklupo ją nepasirengusią. Moteris

taip nustebo, kad pamiršo atidaryti duris ir vos į jas neatsitrenkė.

Tu jo bijai.

Akimirką ji sustingo. Raumenys įsitempė, kaulai pasidarė cementiniai, ji pasijuto taip, lyg tikrai turėtų, ko bijoti.

Juokinga, – mintyse nurašė šią galimybę. Jai ėmė trūkti oro, bet pagaliau ji prisivertė pajudinti pirštus, pasuko durų rankeną ir įėjo vidun. Leo Zamosas jai mokėjo geriausią valandinį atlyginimą, kokį iki šiol yra gavusi. Jis – jos maisto kuponas, jos devynioliktojo amžiaus namelio, kurį meiliai vadino lūšnele, remonto, geresnio gyvenimo kuponas, su juo visa tai įgis greičiau nei be jo. Ji tik troško, kad remontui skirtų pinigų nereikėtų jau dabar leisti įvairiems įrenginiams taisyti, juk dar nė neturi galutinio plano, kaip viskas turi atrodyti po remonto.

Ji žvilgtelėjo į skalbimo kambario palubėje apsilupusius dažus ir pro plyšius į vidų besiveržiančią gebenę, kurią prieš šešiasdešimt metų lauke pasodino senelis, ir tarė sau, jog turėtų būti dėkinga už Leo verslą, o ne nervintis vien dėl to, kad jis mieste. Jūdviejų susitarimas pasiteisino. Ir tai – svarbiausia. Į tai ir reikia susitelkti, o ne traukti senus dulketus

prisiminimus.

Be to, Leo Zamosas nešvaistė brangaus laiko nerimaudamas dėl jos. Po mažiau nei keturiasdešimt aštuonių valandų jo neliks nė kvaipo. Visiškai nėra ko bijoti.

Ir tada, praverdama girgždančias skalbimo kambariuko duris, išgirdo sodrų balsą, iškart atpažino jį vien todėl, kad akimoju susirietė kojų pirštai, oda pašiurpo.

- ...šiam vakarui rastum moterį... - ir jos tvirtybė subyrėjo į milijoną mažyčių dalelių.

Ji stovėjo lyg įkasta, spoksodama į telefoną skambučiui nutrūkstant, o viduje virė jausmai. Pyktis. Panieka. Nepasitikėjimas. Visa tai buvo susipynę, apjuosta spygliuota viela ir dūrė kažkur giliai, kažkur, kur ji negalėjo - *ar nenorėjo* - apibrėžti.

Moteris nuslopino tuos jausmus. Peršoko tiesiai prie įsiūčio.

Kas, po velnių, jis manėsi esąs?

Ir kas, jo nuomone, yra ji? Sąvadautoja?

Ji apsisuko mažytėje virtuvėlėje, surinko indus ir triukšmingai sukrovė į plautuvę. Ak, juk žinojo, jog jis nuolat sukasi tarp moterų. Per pastaruosius dvejus metus buvo parūpinusi užtektinai deimantinių apyrankių ir kvepalų

visokioms Kristinoms, Sabrinoms bei Odrinoms
– ir visoms parašiusi tą pačią žinutę:

Ačiū už kompaniją.

Sėkmės.

Leo

Taigi žinojo, kad tik retomis naktimis šalia jo neguli šiltas kūnas. Tačiau vien dėl to, kad atvyko į jos gimtąjį miestą, negalėjo tikėtis, jog ji tuojau ką nors parūpins.

Vamzdžiai ėmė užti, kai ji ryžtingai atsuko karšto vandens čiaupą. Praėjo nemažai laiko, kol suprato, kad jei pageidauja jo gauti, privalo pati pasišildyti virdulyje. Galų gale plautuvė prisipildė muilo putų, o maža virtuvėlė paskendo garuose. Ji sukišo rankas į gumines pirštines ir puolė prie nešvarių indų krūvos, pasislėpusios po putomis.

Laimė, atsakiklis įsijungė kaip tik tuo metu, antraip būtų tekę atsiliepti ir pasakyti jam, kur susikišti tokius reikalavimus, – ir sėkmingai atsisakyti vienintelio pinigų šaltinio, kurio artimiausiu metu niekuo kitu negalėtų pakeisti.

Kita vertus, ar ji iš tiesų nori dirbti vyrui, kuriam atrodė visiškai padoru prašyti asistentės surasti merginą nakčiai? Galbūt pati turėtų jam paskambinti. Priminti, kokias pareigas su-

tiko eiti.

Bet tada turėtų su juo kalbėtis.

Ak, dėl Dievo meilės! Ji griebė virtuvinį rankšluostį ir nusivalė pirštines. Nuėjusi į kambarį paspaudė atsakiklio mygtuką, kol dar nespėjo persigalvoti ir racionaliai mąstė. Ji nuolat su juo bendravo, nors dažniausiai – elektroniniu paštu. Nejaugi dabar, vos išgirdus jo balsą, ims linkti keliai?

Žinutė pasigirdo dar sykį, iš pauzės ji suprato jo lūkesčius: jis laukė, kol ji atsilies – tikėjosi, kad atsilies – prieš išdėstydamas reikalą.

– Klausyk, man reikia, kad šiam vakarui rastum moterį...

Šį kartą jos įsiūtį užgožė virpulys, pradžioje karštis siūbtelejo į krūtinę, nusileido žemyn, į pilvą, galiausiai kutendamas šovė į rankas ir kojas. Velnias. Ji papurtė rankas, lyg norėdama nusikratyti nepageidaujamų jausmų, ir grįžo plauti indų.

Taigi niekas nepasikeitė. Jo balsas ją veikė lygiai taip pat, kaip ir tada, kai prieš daugiau nei trejus metus pirmąsyk išgirdo jį kalbant pasitarimų kambaryje stiklinėmis sienomis Sidnėjaus verslo rajone....